
OLI - VERIUSOVIC

(domácí) SLOVA

Ročník 9 Číslo 17

Málé Kyšice, 7. prosince 1998

HEZKÉ PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ

a

HODNĚ ŠTĚSTÍ, ZDRAVÍ DO ROKU 1999

přeji všem nositelům příjmení Oliverius a Oliberius,

ale také i čtenářům OLI-SLOV

Oliveriusovi z Malých Kyšic

Moji milí jmenovci,

uplynul víc jak půlrok a najednou zjišťuji, že Vánoce začínají opětovně klepat na dveře. Za krátkou dobu zase nastane ten správný český předvánoční chaos - hrrr do obchodů! Budeme vybírat dárky svým drahým, budeme shánět vepřové na řízky, vybijet kurníky nebo netrpělivě postávat u kádě se studenou vodou a s třeboňskými kapry a chtít nějakého šupináče, aby dobře vypadal, ale aby zase tak moc nestál. Teď trochu odbočím: Nedávno jsem v jedné frontě vyslechl rozhovor dvou Poldováků. Ten jeden povídá: „Hele, Tondo, my sme ti měli lóni na jěžíška takovou malou borovičku.“ Druhý mu odvětil: „..... No, my zase měli takovej zařízlej smrk.“ A potom se oba shodli: „Vem čert borovičku, vem čert smrček, letos bysme radši jedli!“ To jsem asi opravdu dost odbočil, předpokládám, že o vánocích ještě tak zle nebude!

Ale nyní už pár řádek o našem rodu: Od Velikonoc, kdy jsem Vám psal naposled, jsem toho zase tak moc nezjistil, ale mile mě překvapila v srpnu návštěva pana Františka Oliberiusa z Velké Bystřice na Moravě. Navštívil mě v doprovodu svého syna Jaroslava a jeho rodiny. Snad smím prozradit, že se pan František Oliberius narodil 4. dubna 1913 v Dolním Jiřetíně, jeho rodové kořeny vyrůstají z kolébky Oliberiusů - z Nadryb. Takže opět potvrzeno: Oliveriusové i Oliberiusové skutečně jedním rodem jsou!

Dne 18. září 1998 se v Lidových novinách objevil příspěvek prof. Jiřího Marvana o Zdeňku Františku Oliveriusovi, významném jazykovědci světového jména (viz dále). Jak jsem Vás již v OLI-slozech informoval, 20. září t.r. uplynulo dvacet let od jeho úmrtí. Při příležitosti tohoto výročí připravila katedra rusistiky a lingvodidaktiky Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze dne 1. prosince t.r. setkání, při kterém bylo vzpomenuo osoby i díla Doc. PhDr. Zdeňka F. Oliveriusa DrSc. Katedra rusistiky tak

důstojně vzpomněla svého bývalého vedoucího a zároveň i bývalého prodávána Pedagogické fakulty UK. Díky pozvání dr. Evy Oliveriusové, manželky Z.F. Oliveriuse, jsem měl možnost se tohoto vzpomínkového setkání zúčastnit a mohu konstatovat, že tak konečně došlo k oživení památky Z.F. Oliveriuse v místech, kde si to nejvíce zasloužil, doma: v Praze. Spolupracovníkům Z.F.O. a pracovníkům jmenované katedry za připravení této zdařilé „vzpomínky“ patří poděkování.

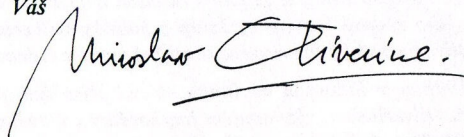
Pravidelně mi již třetí rok píše paní Dolores Belan, rozená Oliverius, z Watsonville v Kalifornii. Její dopisy jsou milé, plné optimismu, i když ten z konce června 1998 byl smutný. Nejstarší ze tří bratrů paní Dolores - Francis Joseph Oliverius - v nedožitých 80 letech zemřel dne 15. června t.r. na následky autonehody (viz dále). Čest jeho památce!

Moji milí jmenovci (tím myslím i jmenovkyně), v předcházejících číslech jsem Vás průběžně seznamoval s příběhy, které jste zažili s naším společným příjmením Oliverius. Bohužel, během tohoto roku jste mi nikdo neposlal žádný podklad pro doplnění této rubriky. Dovoluji si Vás proto vyzvat: Napište! Pište v krátkosti, ale pište o tom, co souvisí s naším atraktivním příjmením. Napište i o sobě, o svých zájmech, případně i o svých příbuzných, kteří dnes již nežijí. Podělte se o své vzpomínky s námi všemi. Určitě tak zkvalitníme obsah tohoto rodového listu. Vždyť jsme asi jediným rodem, popř. jedním z mála rodů, v republice, možná v Evropě, a snad i na Zeměkouli, který si z vlastních zdrojů a vlastními silami vydává (dokonce dvakrát ročně) své rodové periodikum. Budu rád, když z Vašich řad získám „dopisovatele“. Nezapomeňte: společný jmenovatel je „Oliverius“! Asi pět čísel odesílám našim jmenovcům do USA. (A tato jsou i překládána do anglického jazyka - věřte-nevěřte, díky obětavosti pana Miroslava Oliveriuse z daleké Austrálie, viz dále). Bohužel, ke dnešnímu dni se mi nepodařilo připravit stále plánovaný sjezd Oliveriusů - možná že v tom následujícím roce kdo ví?

Závěrem se musím ještě zmínit o jednom příspěvku - tentokrát z Mladé fronty - DNES. Vyšel začátkem listopadu t.r. a to jen ve vydání pro středočeský region, proto o jeho obsah nemohou být „ochuzeni“ např. severočechští Oliveriusové nebo Oliveriusové ze západočeské metropole a jejího okolí. Ale ono se vlastně ani není čím chlubit! Příspěvek napsala paní Marcela Jurková. Dámy prominou, pánové mi dají za pravdu: „..... ale co můžete chtít od ženské!“ Ani by mi tak nevadilo, že dravčí spár zaměnila za spár dračí, či že obec Braškov omladila o padesát let, ale ten závěr! Tím přihrála „na jistý flastr“, jak říkají fotbaloví fandové, mé manželce. Hned jak to vyšlo, tak mi v kanceláři nepřestávaly drnčet telefony a pak se taky ozvala manželka. Ne, aby mě pochválila za výhru ve výběrovém řízení, pouze suše konstatovala: „..... zase jednou v novinách napsali pravdu!“ Posuďte sami! Heraldik, ani genealog, přítel, to nemá - doma - lehký!

p.f. 1999

Váš

PS: V roce 1999 své „kulaté narozeniny“ oslaví níže uvedení nositelé-nositelky příjmení Oliverius. Prostřednictvím tohoto listu všem přeji hodně zdraví a úspěchů do dalších let! Omlouvám se za případné věcné chyby, které mohly být způsobeny z důvodu neznalosti, ne z důvodu úmyslu. Věřím, že mi tyto případné nesrovnalosti dotčení nahlásí. (m.o.)

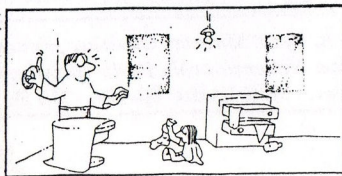
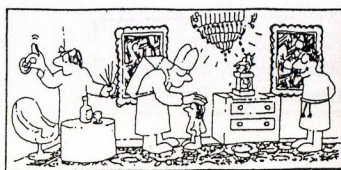
V ROCE 1999 B LAHOPŘEJEME:

13.1.	70 let	Bohumil OLIVERIUS	Kozojedy
9.3.	20 let	Jindřich OLIVERIUS	Ústí nad Labem
13.3.	40 let	Bohumil OLIVERIUS	Plzeň
19.3.	20 let	Michal OLIVERIUS	Skomelno
20.3.	10 let	Marek OLIVERIUS	Kozojedy
13.4.	60 let	Josef OLIVERIUS	Plzeň
19.5.	70 let	Miroslav OLIVERIUS *	Vic./Australia
10.6.	40 let	Ludmila Hořínková, r. Oliveriusová	Dolní Benešov
5.7.	10 let	Michala OLIVERIUSOVÁ	Plzeň
7.7.	60 let	Milada OLIVERIUSOVÁ, r. Škachová	Kladno-Rozdělův
16.7.	50 let	James Thomas OLIVERIUS	California/USA
8.8.	40 let	Václava Topinková, r. Oliveriusová	Slabce
16.10.	30 let	Pavla OLIVERIUSOVÁ, r. Parůžková	Ostrov u K. Varů
27.10.	20 let	Petra OLIVERIUSOVÁ	Ústí nad Labem
16.11.	40 let	Charles James OLIVERIUS	California/USA

VZKAZY - OZNÁMENÍ

* Dne 19.5. 1999 oslaví své „sedmdesátiny“ pan Miroslav Oliverius, rodák z Hnidous (dnes součást kladenské městské čtvrti Švermov), žijící od konce čtyřicátých let v Austrálii. Napsal jsem mu svůj první dopis někdy v roce 1963, co by dítě školou povinné. Ač je to bratranec mého otce, nazval jsem ho tenkrát „strejdo“ a od té doby si pravidelně píšeme a já ho pořád oslovuji „strejdo“. Viděli jsme se jedenkrát - v roce 1969, kdy poprvé (a zatím naposled) navštívil svoji domovinu. *A tak já Ti, strejdo, k tomu Tvému jubileu v příštím roce přeji nejen samé štěstí a zdraví, ale v tom Novém roce i návštěvu své rodné země. Navštiv ji! V Čechách je krásně, i když teď se tu trochu víc, či spíše mnohem víc, krade, čs. koruna zase stále víc klesá pod tíhou sousední marky, národní tradici a české zvyky pohlcuje americká kultura v podobě Kačera Donalda, různých supermanů, či nekonečných televizních Dallasů, ale i tak tu ještě žije dost dobrých - politikou nezkažených - lidí a Oliveriusové, Tvoji jmenovci, mezi ně patří. Přiletíš? V roce 1999 Tebe a tetu Alici čekáme!*

Mírek s rodinou

Heraldik se většinou věnuje svým návrhům v klidu v noci

Malé Kyšice - Prapor své domovské obce Malé Kyšice, který i se znakem navrhl před desíti lety, vyvěšuje Miroslav Oliverius za hezkého počasí na zahrádce. Pracovník Okresního úřadu v Kladně přiznává, že k navrhování znaků a praporů se dostal spíš náhodou, i když se o heraldiku a genealogii zajímá už od roku 1969.

"Před třemi lety, kdy mě starosta oslovil, zda bych kvůli pohledům nenavrhl znak a prapor, jsem si řekl, že když to nikdo jiný v obci nedělá, tak k tomu asi budu předurčen. Protože historii obce dobře znám, vybral jsem do znaku pílku jelena v zeleném poli a s třemi milíři. Pílka jelena značí, že obec kdysi patřila pod nedalekou Unhošť, zelená znázorňuje okolní lesy a milíře fakt, že ji založili uhří. Dodnes tu starousedlíci fíkjí Na chaloupkách," vzpomíná Oliverius na první heraldickou zakázku.

"Když to mně pak chtěli znak a prapor k sedmistému výročí zastupci Brašкова, váhal jsem a vyběhl je, ať k tomu pozvou více lidí. Nechtěli, a tak jsem jim dal k posouzení alespoň více návrhů. Nakonec zvolili ten, jemuž jsem i já dával přednost: dračí spár držící ostruhy v modrobílém provedení s olemováním," říká o svém druhém díle, které dříve schválil parlament. O jeho třetím návrhu pro Horní Bezděkov zatím rozhodnuto nebylo.

"Necítím se na to, abych navrhoval znaky a prapory pro jakoukoliv obec. Vždy potřebuji znát její historii i charakteristické znaky," říká Oliverius. Návrhům věnuje většinou klidné noci. "Zena už našťásti rezignovala. Zastudiučiněním je jí fakt, že jablko padlo daleko od stromu. Děti totiž podobné věci moc nezajímají," dodává heraldik.

MARCELA JURKOVÁ

Obr. 1
M. KYŠICE

Obr. 2
B. BRÁŠKOV

Francis Joseph Oliverius

Francis Joseph Oliverius, a native of Winnemucca, Nevada, died on Monday as a result of complications from a head injury received following a fall while traveling in Arizona. He was 79.

Mr. Oliverius came to Watsonville in 1923 and attended the primary school on East Lake Avenue. He graduated from Watsonville High School with the class of 1936. He attended San Jose State College and graduated from the National Institute of Dry Cleaning in Silver Spring, Md.

He served in the U.S. Navy during World War II. He returned to Watsonville in 1946 and worked with his father in the dry cleaning business. He was a member of De Molay for Boys, Lions Club, Elks Lodge, worked on community 4th of July celebrations, and was a Boy Scout leader for numerous years.

He leaves his wife, Joni of San Diego; a daughter, Sara Helen of Pacifica; a son and daughter-in-law, Joe and Gerda Johnson of Clayton Valley; a sister, Dolores Belan of Watsonville; two brothers and their spouses, George and Virginia of Tehachapi and Dr. Charles and

OLI-SLOVA

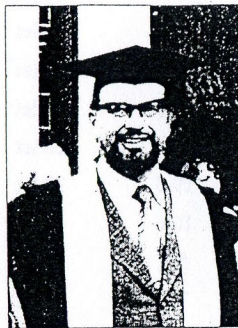
KRONIKA

ZDENĚK F. OLIVERIUS

Český jazykovědec

V roce 1985 vyšel v Mnichově v nakladatelství Otto Sagner sborník s titulem „In memoriam - Zdeněk F. Oliverius“. Obsahoval bibliografii a průřez všestranným dílem tohoto českého rusisty, zahrnující jeho příspěvky k ruské lingvodidaktice, fonetice, fonologii, morfematické, pádosloví, nauce o vidu a sémantice, které vyšly česky, rusky a anglicky nejen v Československu a Austrálii, ale též v Německu, Spojených státech a Rusku. V této stostránkové publikaci (jež vyšla anglicky, ale s německým a českým resumé) sedm australských a novozélandských kolegů za pomoci německých slavistů z Frankfurtu a Marburgu vzdalo hold, jehož se Oliverius v jeho vlasti nedostalo.

Oliverius, rodák z Měčička na Rokycansku (nar. 5. ledna 1927), absolvoval své školní vzdělání (včetně vysokoškolského) v Praze. Od roku 1957 působil jako vysokoškolský pedagog, zpočátku v Ústí nad Labem, posléze na Pedagogické fakultě Karlovy univerzity, kde byl roce 1968 jmenován docentem ruského jazyka. Tehož roku odjízdi do Austrálie na čtyři léta, která se stala nejpłodnější částí jeho životní cesty. Odvázil si odsud dva knižní tituly, které posléze vycházejí v Praze, Fonetika ruštiny (1972) a Morfemní ruštiny (1976), za něž získává titul doktora věd. Rovněž před 20. 20. září 1978, kdy je jeho jmenování univerzitním profesorem jíž předmětem oficiálního řízení, Oliverius umírá ve věku je-

Zdeněk F. Oliverius stál u zrodu Asociace australských a novozélandských slavistů

Repro LN

denapadesáti let. Jako vědec zanechal po sobě stále živý odkaz české slavistické tradice i na nejzazším kontinentu, a stal se tak významnou součástí světového díla české jazykovědy, čekající doma stále na své skutečné ocenění. Jako člověk nás dosud oslovuje je latinským, dva tisíce let starým epitafem, který nese jeho státní hrobek na malém západočeském hřbitově: „Sjídlo si staví boháč, moudrý památku. Ono je přibýtek tělu, tato pak domov. V onom pobudeme chvíli a zde zostáváme. Onde zánik hrozí, zde ale pokoj je jistý.“

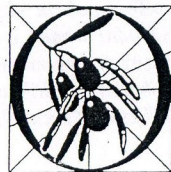
Vědecká veřejnost se chystá uctít památku Zdeňka F. Oliveria při svých nadcházejících akcích.

Jiří Marvan

Mildred of Anaheim; two grandsons; and numerous nieces and nephews.

He was preceded in death by his first wife, Verna Stewart in 1962; his second wife, Betty in 1976 and by a son, James in 1991.

A cremation service was held in Phoenix, Ariz. Memorial remembrances may be made to a favorite charity.

OLI-SLOVA. Vydal Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS, případ. i pro další zájemce. NeCenzurovala Pavla Oliveriusová (neměla čas). Malé Kyšice, dne 7.12. 1998. Adresa: Malé Kyšice čp. 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Zdarma!

